

Кравцова Ю. В.

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

МЕТОДОЛОГІЯ ТА ПРОБЛЕМАТИКА ЛІНГВОМЕТАФОРОЛОГІЇ

У статті схарактеризовано лінгвометафорологію як нову інтегративну галузь лінгвістики, її основні методи дослідження та актуальні проблеми. Лінгвометафорологія має різні дослідницькі вектори, але найбільш продуктивно вивчення метафор здійснюється у семантичному та когнітивному напрямках. Автор цієї статті пропонує семантико-когнітивний підхід до дослідження метафори, актуальність якого зумовлена об'єктивною необхідністю теоретичного її осмислення як єдиного ментально-вербального конструкта.

Методологія лінгвометафорології ґрунтується на таких традиційних методах мовознавства, як компонентний аналіз, контекстний аналіз і лінгвістичне моделювання. Компонентний аналіз використовують для вивчення семантики метафоричних номінацій, виділення сем та визначення семної структури мовних метафор, контекстний аналіз – для встановлення семантичного змісту мовленнєвих (авторських) метафор, не зафіксованих у тлумачних словниках. Моделювання як метод лінгвістичних досліджень відомий з другої половини минулого століття, але в лінгвометафорології він поширився лише у ХХІ ст. як метафоричне моделювання і має різновиди залежно від підходу до вивчення метафори – семантичне, когнітивне та семантико-когнітивне моделювання для побудови метафоричних моделей.

Дослідження метафорики із застосуванням зазначених методів пов'язано з низкою проблем, як-от: визначення сутності метафори; моделювання процесів метафоризації; розуміння метафоричної моделі та встановлення її параметрів; розроблення методик аналізу метафору тощо.

Продовження лінгвометафорологічних досліджень у семантичному та / або когнітивному аспектах є перспективним. Подальший розвиток лінгвометафорології дасть змогу глибше пізнати природу та механізми образно-метафоричного мислення.

Ключові слова: лінгвометафорологія, метафора, метафорика, метафоризація, компонентний аналіз, контекстний аналіз, метафоричне моделювання, метафорична модель.

Постановка проблеми. У мовознавстві вивчення метафори тривалий час мало прикладний і фрагментарний характер. Об'єктом лінгвістичної теорії вона стала лише у другій половині минулого століття (М. Блек, Р. Гіббс, М. Джонсон, Дж. Лакофф, М. Тернер, А. Ортоні, Ж. Фокон'є та ін.) у зв'язку з пошуками наукового обґрунтування її мовної сутності, прагненням змоделювати процеси утворення та розуміння метафори, виникненням ідей щодо когнітивної природи метафоризації.

На початку ХХІ ст. з окремих досліджень сформувалася лінгвістична теорія метафори, до якої вже увійшло чимало нових концепцій, теоретичних положень і прикладних розробок. Це ознаменувало становлення лінгвометафорології як окремої інтегративної галузі лінгвістики, що виникла на перетині мовознавства, філософії, психології, когнітології, культурології, риторики, літературознавства. Неослабний інтерес до метафори зумовлений прагненням з'ясувати сутність образного мислення, визначити механізми та моделі метафо-

ризації, оскільки метафори відіграють величезну роль у пізнанні, категоризації, концептуалізації та репрезентації світу, вони є важливим складником концептуальної та мовної картин світу.

Новий лінгвістичний напрям орієнтований на вивчення метафори як феномена мови та мислення, пояснення механізмів метафоризації як відображення метафорогенної діяльності людини. Проте ще багато теоретичних положень потребують наукового переосмислення, узагальнення та систематизації, а методологія – уточнення та уніфікації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Кількість лінгвістичних праць, присвячених метафорі, дуже велика, але цікавість до неї досі зберігається та періодично активізується. Увагу сучасних дослідників привертають такі проблеми, як-от: сутність метафори, її місце в мовній картині світу і роль у мові (А. П. Гаврилюк, А. С. Овсієнко, Й. Цинкен та ін.); підходи до вивчення метафор (Ю. В. Кравцова, Дж. Лакофф, О. С. Сахнюк, М. Тернер, Ж. Фокон'є та ін.); класифікація метафор (А. С. Овсієнко,

Т.П.Стретович та ін.); специфіка метафоричної картини світу (О.Е.Кравченко-Дзондза, Н.В.Чендей та ін.); метафора як когнітивний механізм, особливості метафоричної концептуалізації світу (Дж.Лакофф, А.Мусолфф, Д.Річі, М.В.Слободян та ін.); моделювання процесів метафоризації (Ю.В.Кравцова, М.Тернер, Ж.Фокон'є та ін.); функціонування метафори в різних стилях мови (Л.В.Кравець, О.А.Ляшенко та ін.) тощо.

Сучасні дослідники метафори розглядають її як мовний та / або ментальний феномен, що пов'язано з такими основними лінгвістичними підходами до вивчення цього явища, як семантичний (з боку мови) та когнітивний (з боку мислення). Деякі науковці ще наприкінці минулого століття висловлювали думку про те, що сутність метафори полягає в її належності як до мислення, так і до мови, оскільки спостерігати й інтерпретувати ментальні механізми можна лише у мові, зокрема у фундаментальній праці Дж.Лакоффа та М.Джонсона (1980) було зазначено, що, з одного боку, «жодна метафора не може сприйматися та навіть не може бути адекватно представленою незалежно від її емпірії», а з іншого – «метафори як мовні засоби стають можливими саме тому, що існують у поняттєвій системі людини» [5, с. 68]. Дж.Лакофф і М.Джонсон постулювали провідну роль метафори у процесі сприйняття і концептуалізації дійсності, оскільки людині властиво пізнавати невідоме через відоме, а метафора – найзручніший когнітивний механізм. Вони розглядали її як концептуальне явище, стійку відповідність між сферою джерела (донора) та сферою мішені (реципієнта), фіксовану в мовній і культурній традиції певної спільноти.

Теорія концептуальної інтеграції Ж.Фокон'є та М.Тернера (1998, 2000, 2002) була розроблена на основі синтезу теорії ментальних просторів Ж.Фокон'є та концептуальної теорії метафори Дж.Лакоффа та М.Джонсона [4; 5], окремі положення якої зазнали перегляду. Дослідники дійшли висновку, що метафоризація не вичерпується проєкцією зі сфери-джерела до сфери-мішені, як стверджувалося в концептуальній теорії, а містить складні інтеграційні процеси, що створюють нові змішані ментальні простори, які здатні в самому процесі концептуальної інтеграції вибудовувати структуру значення. Автори теорії запропонували альтернативну дводоменній моделі метафори модель кількох просторів, оскільки односпрямована метафорична проєкція зі сфери-джерела до сфери-мішені є лише окремим випадком складнішого, динамічного та варіативного комплексу

процесів, який містить чотири ментальні простори: два вихідні простори, загальний простір і змішаний простір, або бленд [3; 6]. У ньому «змішуються» деталі вихідних просторів, внаслідок чого утворюється якісно нова концептуальна структура, яка не залежить від вихідних просторів і має власні потенції до подальшого розвитку.

Незважаючи на численні праці у галузі лінгво-метафорології, залишається ще багато невирішених і дискусійних питань, що потребують ґрунтовного наукового осмислення.

Постановка завдання. Метою статті є схарактеризувати лінгвометафорологію як інтегративну галузь сучасної лінгвістики, описати основні методи дослідження метафори, які є продуктивними у пізнанні її сутності й утворення, та актуальні проблеми лінгвометафорологічних досліджень.

Виклад основного матеріалу. Лінгвометафорологія, яка набула статусу самостійної галузі лінгвістики на початку ХХІ ст., продовжує активно й ефективно розвиватися. Наразі кількість лінгвометафорологічних праць є величезною, у зв'язку з чим виникає уявлення про всюдисущість метафори, що призвело до розмивання самого цього поняття, коли нею стали називати будь-який спосіб непрямого й образного смислу. Тому головним завданням лінгвістичної теорії метафори стає обмеження її поняттєвого обсягу і повернення генетичної сутності.

Поняття метафори, яке існує за античних часів, має чимало різних дефініцій, але спільним для них є розуміння її як перенесення найменування з одного об'єкта на інший на підставі їх подібності, оскільки всі сучасні дослідження метафори так чи інакше спираються на фундаментальне положення Арістотеля про метафоричне перенесення. Базовими поняттями лінгвометафорології, що утворюють її поняттєво-термінологічний апарат, також є: метафорика, метафоризація, метафорична номінація, метафоричне моделювання, метафорична модель, метафорична мотивація, метафорична картина світу, метафорична репрезентація, метафорична концептуалізація, метафоричний концепт, концептуальна метафора тощо. Слід зазначити, що деякі з них досі не мають єдиного тлумачення.

Проведений аналіз лінгвометафорологічних досліджень кінця ХХ–ХХІ ст. показав, що найбільш продуктивно вивчення метафор здійснюється у семантичному та когнітивному напрямках, основою яких є теоретико-методологічні принципи, властиві відповідно лінгвістичній семан-

тиці (семасіології, ономасіології, семантичній дериватології) та когнітивній лінгвістиці у поглядах на мову взагалі та метафору зокрема.

У семантичних лінгвометафорологічних дослідженнях метафору розглядають як процес (метафоризацію) і результат (власне метафору) вторинної (метафоричної) номінації, що відбиває відповідно ономасіологічний і семасіологічний аспекти її вивчення. У когнітивних лінгвометафорологічних дослідженнях метафору розуміють як ментальну операцію над концептуальними структурами, що полягає у проєкції знань з однієї поняттєвої сфери до іншої, як механізм пізнання навколишньої дійсності, що дає змогу виявляти схожість між різними реаліями внаслідок застосування знань і досвіду, набутих в одній галузі, для розв'язання проблем в іншій галузі.

Методологія лінгвометафорології, що розвивається в різних напрямках, базується на таких лінгвістичних методах, як-от: компонентний аналіз (для вивчення семантики метафоричних номінацій, виділення сем та визначення семної структури мовних метафор); контекстний аналіз (для встановлення семантичного змісту мовленнєвих (авторських) метафор, не зафіксованих у тлумачних словниках, у текстах різної жанрово-стильової кваліфікації); лінгвістичне (семантичне, когнітивне, семантико-когнітивне) моделювання (при виявленні параметрів і побудові метафоричних моделей).

Компонентний аналіз метафор полягає у дослідженні їх змістової сторони та встановленні структури шляхом розкладання значення (метафоричної семми) на мінімальні семантичні компоненти (семи). Метою компонентного аналізу метафори є встановлення та максимально повний опис її семної структури. Його проводять за допомогою словникових тлумачень усіх значень у семантичній структурі полісема.

Компонентний аналіз базується, як відомо, на таких положеннях: 1) значення (семема) – це складний феномен, що має певну структуру; 2) семемі можна розкласти на окремі семантичні компоненти – семи; 3) кожна семема має унікальний набір сем; 4) розкладання лексеми на семантичні множники здійснюють з урахуванням розподілу її значень за семантичними полями (мікрополями).

Компонентний аналіз метафори передбачає такі етапи: 1) виокремлення на основі даних, представлених у тлумачних словниках, багатозначної лексеми, до якої належить досліджувана метафорична семема; 2) виявлення в різних тлумачних словниках тлумачень досліджуваної лексеми

(всіх її семем) та метафоричної семми у семантичній структурі полісема, виділення в них окремих сем – інтегральних і диференційних; 3) у разі відсутності інтегральних сем у метафори й інших семем полісема встановлення потенційної (асоціативної) семми; 4) з'ясування семантичної ознаки (інтегральної / потенційної), яка є основою утворення метафори за подібністю; 5) визначення диференційної семми, яка є носієм нового метафоричного смислу.

Контекстний аналіз є різновидом дистрибутивного аналізу, який виокремився у самостійний метод як сукупність процедур для визначення умов і характеру реалізації смислового змісту мовної одиниці у контексті. Щодо дослідження метафори він подібний до компонентного аналізу, але його застосовують, коли метафора є мовленнєвою (оказіональною, авторською) та її значення не зафіксовано у тлумачних словниках.

Метод базується на таких положеннях: 1) одиниця мови як мовний знак є асиметричною (невідповідність означника й означуваного), але в ній можна виділити окремі дискретні елементи (значення); 2) у мовленні (тексті) мовна одиниця актуалізується тільки в одному з можливих для неї варіантів (значень); 3) носії мови однаково знайомі з умовами реалізації мовних одиниць у певній мові; 4) система мови залишається відносно незмінною. Такий підхід враховує вплив на мовну семантику комунікативної ситуації, ролівої структури спілкування, соціальних факторів й умов функціонування мови.

Контекстний аналіз метафори передбачає такі етапи: 1) збирання метафоричних контекстів (мінімальних, розширених) у текстах певної жанрово-стильової кваліфікації; 2) аналіз зібраного матеріалу за критеріями, зумовленими метою дослідження; 3) встановлення типових контекстів метафори; 4) розпізнавання значень виявлених метафор; 5) виявлення потенційних семантичних компонентів (контекстних значень метафор).

Лінгвістичне моделювання полягає у побудові моделі реального об'єкта, вивчення властивостей та структури якого є неможливим або складним у природному середовищі. Мовну модель зазвичай розуміють як аналог (схему, зразок) певного фрагмента дійсності, що виступає у більш спрощеному вигляді (матеріальному або уявному) та відображає найсуттєвіші властивості модельованого об'єкта. Термін «метафорична модель» розуміють по-різному [1; 2], у зв'язку з чим є розбіжності в параметризації моделей, принципах їх опису і класифікації.

Семантичне метафоричне моделювання (з позицій ономазіології, семантичної дериватології) – це побудова моделей метафоризації, що демонструють регулярне перенесення найменувань з одного класу предметів на інший на основі подібності їх ознак і відбивають специфіку образно-асоціативного мислення лінгвокультурної спільноти на певному етапі її історичного розвитку.

Семантична метафорична модель – схема метафоротворення, регулярне (типове) співвідношення семантичних (денотативних) сфер прямого (первинного, твірного, мотивувального) та переносного (вторинного, похідного, мотивованого) значень слів. Розуміння такої моделі базується на теорії регулярної багатозначності, насамперед на положенні про семантичний паралелізм. Його сутність полягає в тому, що близькі за значенням слова часто мають однотипні вторинні значення, а типове співвідношення первинних і вторинних значень цих слів може слугувати моделлю для модифікації значень інших слів, що належать до будь-якого семантичного об'єднання.

У різних семантичних лінгвометафорологічних дослідженнях метафору як семантичну модель потрактовують неоднозначно. Відповідно параметричні описи семантичних метафоричних моделей також мають певні відмінності як у встановленні їх компонентного складу, так і характеристики цих компонентів. Окрім того, в основі семантичного моделювання можуть бути різні принципи, що знаходять відображення в характері опису та класифікації моделей. Але, незважаючи на деякі розбіжності, під час опису метафори як семантичної моделі найчастіше характеризують денотативні (ідеографічні) сфери (різні семантичні об'єднання: лексико-семантичні або тематичні групи, семантичні поля тощо), до яких належать відповідні слова в первинних і вторинних (метафоричних) значеннях, і, рідше, ознаки, що мотивують метафоричне перенесення.

Лінгвометафорологічним працям семантичного спрямування зазвичай властива досконалість розгляду фактів вторинної номінації, заснованого на компонентному аналізі, який сприяє глибокому проникненню в сутність метафоризації. Проте подібні описи метафоричних моделей здійснюються, як правило, на порівняно невеликому за обсягом матеріалі, нерідко мають вибірковий характер, відрізняються складністю структурування й неоднозначністю параметризації моделей.

Когнітивне метафоричне моделювання є реконструкцією метафори як когнітивного механізму,

який відбиває процес творчого пізнання світу і забезпечує стійку відповідність між сферами джерела та мети, відображаючи деяку стереотипність колективного образно-метафоричного мислення. Це дає змогу не тільки ідентифікувати об'єкти завдяки встановленню подібності між сферами, що сприймаються різними органами почуттів, але й уловлювати спільність між конкретними й абстрактними об'єктами.

Когнітивна метафорична модель – стійка відповідність між сферою джерела (донора) та сферою мети (реципієнта, мішені), взаємодія двох поняттєвих сфер, що відбиває ментальні та культурні традиції певного етносу. Розуміння метафори як когнітивної моделі ґрунтується на уявленні про неї як ментальне утворення, що відображає процес пізнання навколишнього світу й експлікується в мові. Метафоричні моделі закладені в самій поняттєвій системі людського розуму як певні схеми, які впливають на мисленнєву діяльність і мовленнєву поведінку людини, що є однією з основних тез когнітивної теорії метафори.

У різних когнітивних лінгвометафорологічних дослідженнях метафоричну модель теж розуміють неоднаково. Відповідно по-різному описують складники моделі як когнітивної структури. Але, незважаючи на певні відмінності, під час опису метафори як когнітивної моделі зазвичай зазначають такі її параметри, як поняттєві сфери джерела й мети метафоричної проєкції, рідше також їх фрейми та слоти.

Лінгвометафорологічним працям когнітивного спрямування загалом притаманна масштабність представленого в них матеріалу, ретельність його систематизації і детальний аналіз структури метафор, але в них іноді трапляється широке розуміння цього поняття, до якого відносять порівняння, перифрази, метонімії, фразеологізми, а також різночитання при описуванні фреймово-слотової структури однакових метафоричних моделей і складність їх структурування.

Когнітивний підхід передбачає, що поняттєве зближення сприймається як фактор значно більш важливий, ніж рівневі або структурні відмінності, внаслідок чого при характеристиці метафоричних моделей елімінуються обмеження, притаманні семантичному підходу (чітка структурація моделей за семантикою: семантичні поля / мікрополя, лексико-семантичні / тематичні групи тощо, до яких відносяться твірне й похідне значення, ієрархія сем), а це призводить до певних різночитань в описах фреймово-слотових структур однакових поняттєвих сфер.

Семантичний і когнітивний підходи до моделювання метафоризації мають суттєві розбіжності, але в них є й подібні моменти: єдність основних понять метафоричного моделювання (за наявності різної термінології); оперування одним терміном «метафорична модель»; спільність у виділенні таких параметрів моделі, як вихідна й нова сфери метафоризації.

Семантико-когнітивне метафоричне моделювання, запропоноване автором статті [1; 2], – це встановлення типових моделей метафоричного мислення, характерних для носіїв будь-якої етнокультури на конкретному історичному етапі, а в загальному вигляді – основних тенденцій і закономірностей відбиття певних когнітивних структур знання (метафоричних концептів) у мовних структурах (метафоричних значеннях).

Семантико-когнітивна метафорична модель – існуюча у свідомості носіїв мови регулярна схема вербалізації корелятивних в аналогово-асоціативному плані понять. Вона являє собою трикомпонентну структуру, що містить вихідну й нову денотативно-поняттєві сфери та семантико-когнітивний мотивант, який потрактовується як поняттєво-смісловий елемент, що інтегрує різні сутності, подібні в якому-небудь відношенні: вихідна денотативно-поняттєва сфера (метафоричний мотиватор) → нова денотативно-поняттєва сфера (метафоричний мотиват) | семантико-когнітивний мотивант (мотивуюча ознака метафоричної номінації).

Метафорична модель структурується у вигляді метафоричних субмоделей, які є засобами її конкретизації та характеризуються варіативністю вихідної та / або нової денотативно-поняттєвих сфер та / або семантико-когнітивного мотиванта в межах певного інваріанта. Сукупність метафоричних моделей з подібними денотативно-поняттєвими сферами утворює метафоричну мегамоделі, яка вказує на напрям метафоричної проєкції з однієї денотативно-поняттєвої сфери до іншої, сформульований у найбільш загальному вигляді.

Пропонований семантико-когнітивний підхід до вивчення метафори та моделювання метафоризації базується на таких принципах, як-от: розуміння метафори як ментально-вербального конструкта; синтез ідей семантичного та когнітивного моделювання метафоризації; здійснення метафоричного моделювання на основі реконструкції національної / індивідуальної метафоричної картини світу або її фрагментів; аналіз значного корпусу метафоричних номінацій; параметризація метафоричної моделі як трикомпонентної структури; виявлення продуктивних метафоричних

моделей; структурація метафоричних моделей як варіантів мегамоделі й інваріантів, організуючих субмоделі; встановлення базових метафоричних концептів, опис їх змісту і структури [1; 2].

Семантико-когнітивне моделювання метафоризації передбачає такі етапи: 1) збирання корпусу метафор або метафоричних контекстів відповідно із тлумачних словників або текстів певної жанрово-стильової кваліфікації конкретного історичного періоду; 2) аналіз корпусу усіх зібраних фактів метафоризації й побудова метафоричних моделей; 3) структурація метафоричних моделей як варіантів певної мегамоделі й інваріантів, що організують субмоделі; 4) зіставлення метафоричних моделей, виявлення основних тенденцій і закономірностей метафоричного моделювання; 5) верифікація отриманих результатів та їх застосування для встановлення й опису метафоричних концептів.

Висновки. Лінгвометафорологія, яка набула статусу самостійної науки лише на початку ХХІ ст., активно розвивається у різних дослідницьких напрямках для глибокого та всебічного вивчення метафори як явища мови та мислення. Розроблено основні принципи, методи та різні методики аналізу метафор, сформовано категорійно-поняттєвий апарат, накопичено значний емпіричний матеріал, проте внаслідок складності та багатогранності цього феномена чимало питань залишаються відкритими та вимагають подальшого наукового осмислення. Дискусійним є визначення сутності метафори, способів її утворення та сприйняття, моделювання метафоризації тощо.

У лінгвометафорології активно застосовують такі лінгвістичні методи, як компонентний аналіз, контекстний аналіз і метафоричне (семантичне, когнітивне, семантико-когнітивне) моделювання, вибір яких залежить від мети дослідження, образного підходу до вивчення метафорики, емпіричного матеріалу, етапу дослідницької діяльності.

Продовження лінгвометафорологічних досліджень у семантичному та / або когнітивному аспектах є перспективним, оскільки це допомагає встановити смислові та ментальні механізми метафоризації. Широкі можливості для дослідження метафорики має розроблений автором семантико-когнітивний підхід, що полягає в аналізі семантики метафоричних номінацій як засобів мови та способу репрезентації метафоричних концептів і дає змогу реалізувати ідею комплексного розгляду метафори як ментально-вербального конструкта. Подальший розвиток лінгвометафорології сприятиме глибшому пізнанню природи та механізмів образно-метафоричного мислення.

Список літератури:

1. Кравцова Ю. В. Семантико-когнітивне моделювання процесів метафоричної номінації: монографія. Київ : Вид-во НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2022. 170 с.
2. Кравцова Ю. В. Семантико-когнітивний підхід до вивчення метафорики: теоретико-методологічні засади. *Philology and philological education in the digital transformation era: European dimensions, national context, intercultural communication*: Scientific monograph. Riga : Baltija Publishing, 2024. P. 186–204.
3. Fauconnier G., Turner M. The Way We Think: Conceptual Blending and the Mind's Hidden Complexities. New York : Basic Books, 2002. 400 p.
4. Lakoff G. The Contemporary Theory of Metaphor. *Metaphor and Thought*. Ed. A. Ortony. Cambridge : CU Press, 1993. P. 202–251.
5. Lakoff G., Johnson M. Metaphors We Live by. Chicago : University of Chicago Press, 1980. 237 p.
6. Turner M., Fauconnier G. Metaphor, Metonymy, and Binding. *Metaphor and Metonymy at the crossroads: A cognitive perspective*. Ed. A. Barcelona. Berlin ; New York : Mouton de Gruyter, 2000. P. 133–148.

Kravtsova Yu. V. METHODOLOGY AND PROBLEMS OF LINGUOMETAPHOROLOGY

The article describes linguometaphorology as a new integrative branch of linguistics, its main research methods and current problems. Linguometaphorology has various research vectors, but the study of metaphors is most productively carried out in the semantic and cognitive directions. The author of this article develops a semantic-cognitive approach to the study of metaphors, the relevance of which is due to the objective necessity of its theoretical understanding as a single mental-verbal construct.

The methodology of linguometaphorology is based on such traditional linguistic methods as component analysis, contextual analysis and linguistic modelling. Component analysis is used to study the semantics of metaphorical nominations, to isolate semes and determine the seme structure of lingual metaphors, contextual analysis is used to establish the semantic content of author's metaphors not recorded in explanatory dictionaries. Modelling as a method of linguistic researches has been known since the second half of the last century, but in linguometaphorology it spread only in the 21st century as metaphorical modelling and has varieties depending on the approach to studying metaphor – semantic, cognitive and semantic-cognitive modelling, which are used to build metaphorical models.

The study of metaphors with the involvement of these methods is associated with a number of problems, such as: defining the essence of metaphor; modelling of metaphorization processes; understanding the metaphorical model and setting its parameters; developing a techniques for analyzing metaphors, etc.

The continuation of linguometaphorological research in semantic and/or cognitive aspects is promising. Further development of linguometaphorology will allow for a deeper understanding of the nature and mechanisms of figurative-metaphoric thinking.

Key words: linguometaphorology, metaphor, metaphors, metaphorization, component analysis, contextual analysis, metaphorical modelling, metaphorical model.